

DONEM LA NOTA

JUNY DE 2011

escola i conservatori de música a reus

cmr.cat

SUMARI

Editorial 3

Actualitat 4

Notícies 16

Banda Simfònica 17

Esperanza Spalding 18

Adéu a Arne Nordheim i Heryk Gorecki 19

Entrevista 20
Guillem Pérez-Quer

Noves Tecnologies 22
Targes de so (2a part)

Com parlar de música clàssica amb els nens

Passatemp 25

Receptes musicals 26
Trena i coca de Mozart

Comissió:

Gisela Torres
Ramir Figueras
Maurici Dalmau

Maquetació i disseny:

Víctor Santapau

Escola i Conservatori de Música a Reus

En conveni amb el Departament d'Educació de la
Generalitat de Catalunya

Llovera, 15 - 43201 Reus

Tel. 977 34 59 50

www.cmr.cat

EDITORIAL

Ja tenim aquí l'estiu, les vacances i el merescut descans després de tot un curs aprenent, consolidant els coneixements musicals que any rere any anem treballant per fer de la música una eina personal de comunicació. Temps de madurar tot el que hem après al llarg del curs i també de reflexionar i treure les conclusions oportunes sobre l'aprenentatge al centre.

Treballar i gaudir de la música ens dona la possibilitat de compartir experiències úniques. Com bé sabeu, cada classe, cada concert o activitat musical sempre són moments irrepetibles que mai es desenvolupen de la mateixa forma. L'interpretació musical és variable en el temps i en funció de les experiències viscudes, modelable segons el nostre estat d'ànim i l'emoció del moment. L'experiència i els anys d'estudi ens aporten una maduresa musical que es manté viva al llarg dels anys i s'adequa a tot un plegat d'emocions i experiències personals acumulades.

Realment crec que qui te la sort de viure d'aprop l'activitat musical en qualsevol de les seves variants, te garantida la capacitat d'expressar-se i emocionar-se d'una forma especial. Ser músic...una manera de viure, d'entendre i de sentir...

Tota l'activitat del centre no tindria cap sentit, si no fos per l'esforç i treball diari de tot l'equip humà que forma la nostra comunitat educativa. Tots sabem que per assolir grans objectius, el que compta és l'esforç i el treball del dia a dia.

M'agrada pensar que el vostre pas pel centre us aporta diverses eines que com la constància i el sentit de la responsabilitat us ajuda a fer la vida més gran i més plena i us facilita el camí per obtenir resultats positius, tant en l'àmbit musical com el personal.

Us desitjo les millors vacances. Cal recuperar forces per tornar amb empena i força per aconseguir cada cop un curs més profitós. Bones vacances i fins ben aviat!

Josepa Fernández,
Directora de l'Escola i Conservatori de música de Reus

INTERCANVI DE GRUPS DE CAMBRA DE REUS AMB L'EMM DE SANT ANDREU (BCN)

Imma Jorba

E La tarda del passat 23 de febrer un grup de piano a 4 mans de 2n de GP i tres trios de cambra amb piano de 4t i 5è de GP van oferir un concert a l'Escola Municipal de Música de Sant Andreu de Barcelona.

Ara ja feia dos cursos que l'escola de Sant Andreu havia vingut a oferir-nos una mostra dels seus sextets de cambra i del seu grup de percussions en un concert a l'auditori Higini Anglès del nostre Conservatori.

Ara era el nostre torn de visita i em va fer especial il·lusió portar part del nostre alumnat de cambra a Sant Andreu, on jo hi vaig treballar durant 5 anys tot engegant un projecte de música de cambra a nivell elemental que encara continua amb molt bon resultat amb els professors Montse Jorba, Edurne Vila i Ignasi Ferrer, entre d'altres. Respecte al repertori, els nostres tres trios amb piano van escollir tangos d'Astor Piazzolla i el grupet de piano a 4 mans un parell de peces de Christopher Norton, les quals s'anaven intercalant enmig de les peces de la resta de grups de Sant Andreu. Ells també van interpretar casualment un altre tango del mateix compositor argentí, alguns arranjaments de pel·lícules de cinema (Williams, Jarre...) i alguns temes de jazz (Gershwin, Armstrong...), entre d'altres.

En un ambient molt distès, al final de l'audició els alumnes dels dos centres es van ajuntar dalt de l'escenari per tocar com a sorpresa pel públic una deliciosa peça de Duke Ellington (cinc flautes travesseres, dos oboès, deu violins i violes, tres violoncel·ls, un contrabaix, un saxo tenor, dos pianos amb tres pianistes a 6 mans cadascun i dues pianistes més a la marimba). Una molt bona oca-

sió especialment pels pianistes per poder gaudir com a membres d'una petita orquestra, cosa que poden fer molt poc sovint.

Val a dir que el grup de cambra de Sant Andreu que potser més va cridar l'atenció del nostre alumnat fou la dolça sonoritat del sextet de guitarres i flautes de bec soprano, contralt i baix.

Sapiguen que el nostre alumnat va donar una molt bona impressió de la seva interpretació i del seu nivell instrumental als membres de l'equip docent de Sant Andreu que estaven escoltant aquella tarda. Jo en vaig estar força orgullosa, malgrat la mala passada que els nervis fan de vegades... per això el fet de tocar en públic s'ha de practicar molt i sobretot en sales i en una atmosfera que no són les habituals.

Vull agrair especialment a les onze noies: Natàlia, Marina, Marta, Cèlia, Mireia, Tània, Sara, Graciela, Núria, Sònia i Nerina, que aquella tarda, tot i tenint exàmens l'endemà algunes i tot i estar prou cansades de la feina del institut, van tenir les ganes de participar en aquesta activitat de música de cambra.

SORTIDA PER ASSISTIR AL CONCERT "CÀRMINA BURANA" AL TEATRE FORTUNY DE REUS

DIA DIVENDRES 25 DE FEBRER DE 2011. 21h
Aquesta activitat estava destinada als alumnes de grau professional. El concert va consistir en una versió per dos pianos, grup de percussió, cor mixte i solistes (soprano, contratenor i baríton) de l'obra "Carmina Burana" de Karl Orff. Va ser interpretada pel Grup de Percussions de Barcelona i el Cor "Canti-ga" dirigit per Pep Prats. El concert va ser tot seguit, sense pausa, per tal de mantenir la unitat de l'obra. Van assistir vint-i-un alumnes de cursos variats i la valoració en general va ser positiva.

TROBADA DE CORALS A VILASECA. 19 DE MARÇ DE 2011

Vanesa Gispert

Com cada any, a Vilaseca es fa una trobada de corals i nosaltres ja portem uns quants anys participant-hi ja que és molt interessant el poder veure altres corals cantant i ampliar el repertori intercanviant partitures o simplement agafant noves idees per a properes trobades.

La trobada consisteix en reunir-nos tots cap a les 10 del matí al conservatori de Vilaseca, cada coral té un espai reservat per poder gaudir d'un assaig d'una horeta, aproximadament, abans del concert.

Després ens conviden a esmorzar i tot seguit es passa a fer un assaig del cant comú. Aquest any, el cant comú va ser la cançó A kai Hana, una cançó japonesa a tres veus. Després d'aquest assaig i posterior organització de l'espai de l'auditori, allà les 12:30 va començar el concert. Una a una van anar pujant a l'escenari les diferents corals participants i fent un petit concert. Enguany hi va participar la coral infantil de Vilaseca, Riudoms, Cambrils, El Morell i els nostres alumnes de 2n i 4rt d'A.A. També hi va participar la coral de Montbríó però només en el cant comú.

La trobada va anar molt bé, els alumnes havien treballat molt. Per acabar, el conservatori ens va regalar un estoig de propaganda a cadascú.

SORTIDA PER ASSISTIR A L'ESPECTACLE "ALLEGRO VIVACE" A L'AUDITORI DE CORNELLÀ

DIA DIMARTS 15 DE FEBRER DE 2011. 10,45h, que enmarcat dins el programa pedagògic el Petit Liceu ofereix el Gran Teatre del Liceu de Barcelona. Allegro Vivace constitueix un divertit i màgic viatge pel món de l'òpera. Conté diferents fragments del repertori de les grans òperes, units per un fil argumental ple de sentit de l'humor i que pretén apropar i endinsar al jove públic amb edats d'entre 8 i 16 anys al descobriment de l'òpera. Amb una durada aproximada de 75min i amb un argument molt atractiu i alhora pedagògic, aconseguix cridar l'atenció d'aquest jove públic.

CONCERT DE LA VI MOSTRA DE JOVES GUITARRISTES DE LES COMARQUES DE TARRAGONA I I DE CATALUNYA

El passat dia 1 d'abril vàrem gaudir del concert que ens oferiren cinc dels joves guitarristes seleccionats en la VI Mostra de les comarques tarragonines i I de Catalunya; una iniciativa que és un important estímul per als joves estudiants de guitarra.

Els cinc guitarristes que en aquesta ocasió van tocar a l'Auditori l'Higini Anglès ens van oferir, cadascú en el seu respectiu nivell, el resultat d'un treball acurat i ple d'encerts.

Les actuacions es van succeir en aquest ordre, en primer lloc, l'Àlex Sutton de 9 anys, Bruna Escolà d'11, Eva Figueras de 12, Adrià Galindo de 15 i, per acabar, Marta Porràs de 17. L'Eva, l'Adrià i la Marta són participants assidus de la Mostra ja que han estat seleccionats en diverses ocasions.

Cal recordar que els premis del certamen consisteixen en la gravació conjunta d'un CD amb tots els seleccionats i la participació en quatre concerts, com a mínim.

Vull felicitar els joves guitarristes pel seu esforç, dedicació i amor vers la guitarra i també els organitzadors de la Mostra, els professors i els pares pel seu recolzament incondicional.

9A TROBADA D'ORQUESTRES DE VILA-SECA

Alex Sansó

El passat 26 de març va tenir lloc a Vila-seca la 9a Trobada d'Orquestres d'escoles de música de la demarcació que es fa cada any.

La trobada va tenir lloc a les instal·lacions del conservatori de Vila-seca finalitzant amb un concert al seu auditori.

Van estar convidades les orquestres de diferents escoles de música de Reus, Tortosa, Tarragona, Salou, Flix, Vila-seca i d'altres per mostrar el treball que es fa amb els seus alumnes i donar així l'oportunitat de fer un concert a una de les sales de concerts amb millors condicions de la província.

L'orquestra de nivell elemental del Conservatori de Reus hi va participar interpretant dues peces del repertori que havia estat treballant durant el trimestre, aconseguint un molt bon resultat.

Els alumnes van passar també tot el dia realitzant assajos per a interpretar dues peces conjuntes amb la resta d'alumnes integrant de les altres orquestres participants. Els alumnes es van dividir per formar 2 orquestres que van interpretar una versió del Te Deum de Charpentier que va ser dirigida per Santi Ruiz, professor del Conservatori de Tortosa. L'altra peça conjunta interpretada va ser "L'endevinalla", obra composta per Quim Miracle. Aquesta obra fou dirigida per Àlex Sansó, director de les orquestres del Conservatori de Reus.

El concert va ser un èxit amb una gran assistència de públic que omplia la sala totalment.

Des d'aquí només cal felicitar als alumnes participants pel bon treball realitzat.

TROBADA DE CORALS A REUS - 9 D'ABRIL DE 2011

Aquest any, el conservatori de Reus amb els seus alumnes de 1r d'A.A. ha pogut participar a la Ila Trobada de Corals de Reus.

El punt de trobada va ser el col·legi Joan Rebull on els nens van poder deixar les motxilles i es van posar la samarreta de la trobada que ens va regalar l'IMAC. Tot seguit vam anar cap al centre de Reus on teníem diferents llocs assignats per fer una petita mostra del repertori que portàvem. Vam cantar davant de la Prioral de St. Pere, plaça del Castell i la plaça Mercadal. Aquest últim lloc va ser gairebé impossible ja que la plaça estava plena de botigues al carrer amb música ambiental forta. Els alumnes s'hi van haver d'esforçar molt per concentrar-se i mantenir l'afinació.

Quan totes les corals van cantar en aquests tres llocs ens vam reunir i vam tornar al Col·legi Joan Rebull on l'IMAC ens va convidar a dinar. Després, els nens van tenir una estoneta d'esbarjo i tot seguit vam assajar el cant comú. Enguany va ser un cànon d'en Pep Vila que es diu l'Eruga processionària.

Allà les 15:30 ens van venir a buscar els autobusos urbans per a dur-nos al nou auditori de Reus, Antoni Gaudí. Quan hi vam entrar, vam poder veure que és un auditori amb una capacitat per a unes 650 persones i amb una acústica molt bona.

A les 17 h va començar el concert d'inauguració de l'auditori, una darrera l'altra van anar cantant les diferents corals i per acabar vam pujar tots a l'escenari per a cantar el cant comú.

Va ser una bona experiència, els nens s'ho van passar molt bé i sempre podran dir que van estar en el concert d'inauguració del nou auditori de Reus.

III TROBADA DE FAGOTS DE CATALUNYA

El passat 7 de maig, per tercer any consecutiu, vam tornar-nos a trobar al Conservatori d'Igualada alumnes i professors de fagot d'arreu de Catalunya. La primera trobada es va organitzar fa dos anys al nostre conservatori i la de l'any passat es va fer a Tarragona. Enguany la temàtica de la trobada va ser el "*soundpainting*" que vam treballar amb l'Albert Cirera. El "*soundpainting*" és un llenguatge universal de signes que permet compondre en directe. Mitjançant un llenguatge que inclou fins a 750 signes, el compositor-director indica quin tipus d'improvisació s'ha de realitzar en cada moment donant estructura a la peça.

Durant el matí es va treballar en tres grups repertori per a conjunt de fagots. Mentrestant l'Albert Cirera va anar explicant als diferents grups el significat dels signes que es farien servir en la improvisació i fent assajos parcials amb cada grup.

Al migdia vam fer una pausa per anar a dinar en un institut proper al conservatori. Allà vam poder disposar de les seves instal·lacions que vam aprofitar per jugar un partit de futbol on hi vam participar alumnes i professors.

A la tarda es va fer un assaig general per repassar les peces treballades. Com a cloenda de la jornada, després d'un berenar ofert pel conservatori, vam fer un concert on es van tocar les obres per a conjunt de fagots i on cada grup va interpretar la seva peça de "*soundpainting*" composta en directe per l'Albert Cirera.

Cal valorar el treball fet en aspectes que no es treballen habitualment a l'aula com la improvisació i la música en grup de fagots. És molt positiu el fet de que els alumnes de diferents centres es coneguin i puguin intercanviar opinions i coneixements. Vull valorar també la implicació i col·laboració de tots els pares i agrair a la Pepa Fusté, professora del Conservatori d'Igualada, tota la feina d'organització. Espero que aquestes trobades es puguin anar repetint i que els nostres alumnes de fagot en puguin seguir gaudint.

ACTUALITAT

Imma Jorba Conesa

CONCERT DE MÚSICA DE CAMBRA

Dimecres 6 d'abril, 20h a l'Auditori Higini Anglès

El nostre centre va rebre un concert de cambra de l'excel·lent pianista Claryana Sotero, exalumne del Conservatori de la Diputació a Tarragona, i de quatre músics companys seus d'estudis superiors a França i a Bèlgica. Quina mostra de repertori cambrístic amb piano de gran dificultat tècnica i maduresa interpretativa ens van oferir aquests cinc joves músics!!

1. un primer duo de piano i clarinet amb el Julien Elleouet, músic de gran expressivitat i amb un so molt cuidat en la intensitat lírica que demanen les tres *Peces de Fantasia op.73* de **Robert Schumann**, un dels compositors romàntics alemanys per excel·lència de la 1a meitat del s.XIX, que als seus 14 anys ja havia escrit un assaig sobre l'estètica de la música.

2. un segon duo de piano i violí amb Nicolas Draps, músic de gran tècnica i caràcter, tot interpretant les sempre arriscades *Dances macabres* del virtuós pianista, organista, director d'orquestra i compositor de París **Camille Saint-Saens**; fou un gran intel·lectual multifacètic impulsor de la renovació de la música francesa a finals del s.XIX que va influenciar al seu alumne Gabriel Fauré i posteriorment va derivar cap als músics Claude Debussy i Maurice Ravel.

3. un *Trio per a violí, violoncel i piano* d'**Ernest Chausson** amb Ingrid Schang i una convincent Isabelle Le Boulanger. Una majestuosa obra de cambra on es podia reconèixer la influència del pianista i organista César Franck i fins i tot de Johannes Brahms (bé, és la meva visió). Les obres de Chausson, compositor francès (i advocat sense vocació) de la 2a meitat del s.XIX que va començar a estudiar composició al 25 anys al Conservatori de París amb el compositor d'òperes Jules Massenet, no s'interpreten massa al nostre país.

4. i per últim *La Historia del Soldat* per a trio de clarinet, violí i piano d'**Igor Stravinsky** amb dos dels anteriors músics, en Julien i el Nicolàs. Després d'un passeig musical pel Romanticisme del s. XIX, el concert va acabar amb una obra d'aquest pianista i director d'orquestra rus que fou un dels compositors més transcendents i influents del canvi que suposaria la música a començaments del s.XX. Si algú dia us ve de gust podeu llegir el seu treball teòric sobre l'estètica i el sentit de la música titulat *Poètica Musical (Poetics of music)*.

Només em queda felicitar a tots cinc músics pel seu alt nivell tècnic i musical, i encoratjar-los cap a un bon camí dins del món professional de la música.

No vull acabar sense reflexionar una vegada més sobre la manca d'assistència al concert dels nostres alumnes del centre, als quals els professors intentem motivar perquè siguin ells els primers interessats en l'aprenentatge, el gaudi i la crítica constructiva dels concerts en general i d'aquest en particular, perquè va ser una bona oportunitat per observar de ben aprop de quina manera es pot arribar a tocar l'instrument dins d'un grup de cambra amb anys d'estudi i sobretot amb molta il·lusió.

El passat 22 de Maig es va dur a terme la tercera edició de CONTEMPORÀNICA una mostra de música nascuda a Reus en el marc del Centre d'art Cal Massó amb l'objectiu d'oferir al públic la música que s'escriu avui. Aquest any vam poder gaudir de quatre propostes molt interessants.

La primera va ser l'audició que ens fa oferir l'Aula de saxo del Conservatori de Reus, el diumenge al matí. El saxòfon és un instrument que esclata de ple al XX i al que s'hi han abocat els compositors d'aquest segle. En aquest concert vam veure el treball que els estudiants de saxòfon de l'aula de Joan Martí i Fàtima Hidalgo del Conservatori de Reus fan del repertori actual en les diferents formacions que les quatre tessitures de l'instrument permeten. Vam escoltar el Nocturne 1, per quartet de saxòfons de J. Castèrède (1926, França) interpretat pel QUARTET RENAISSANCE integrat per Cristóbal Ramírez, Mireia Pellisa, Eduardo Garcia, Daniel Miguel, Ku ku, per saxòfon soprano sol de Barry Cockcroft (1972, Austràlia) per Fàtima Hidalgo, la Improvisació 1, per saxòfon alt sol de Ryo Noda (1948, Japó) per Mireia Pellisa, 3 Conversacions, per a dos saxòfons de R. Rodney-Bennett (1936, Anglaterra) per Laura Jareño i Clàudia Llauredó, Muse Marine, per saxòfon soprà i electrònica, de M.H.Fournier (1963, França) per Cristóbal Ramírez, Ifni, per saxòfon alt sol de Christian Lauba (1952, Tunísia), per Joan Pàmies, 18, per s.b. i electrònica de Joan Arnau Pàmies (1988, Reus) per Daniel Miguel, 2 Duos, per a dos saxòfons alts de M.H. Fournier (1963, França) per Albert Pàmies i Lluís

Colomès, la Improvisació 3, per sax. alt sol Ryo Noda (1948, Japó) per Eduardo Garcia, Pimpin', per saxòfon baríton i electrònica de Jacob TV (1951, Holanda), pel professor del centre Joan Martí-Frasquier i finalment el Nocturne 3 (arr. per septet) de Jacques Castèrède (1926, França) interpretat per tots els alumnes participants. La posada en escena va ser sorprenent perquè els alumnes ens van oferir la seva interpretació des de diferents posicions tot embolcallant l'auditori durant tot el concert.

El diumenge al migdia la formació Deriva Errant, ens va oferir un concert amb obres actuals escrites per a dos instruments històrics tradicionals catalans com són la gralla i la percussió tradicional. En aquest concert, Deriva Errant, una formació integrada per Jordi Mestres, gralla i Pere Olivé, percussió tradicional, nascuda a l'entorn de l'ESMUC, ens va presentar el seu primer enregistrament amb obres de compositors propers com Conrad Setó, Ivan Joanals, Jordi Molina, Oleguer Bertran o Josep Mateu i d'altres com Glen Velez o Scoot Robinson.

El diumenge a la tarda vam gaudir de l'Audició Jove. En aquesta audició vam escoltar alumnes dels diferents departaments de corda, de vent i de percussió, dels Conservatoris de Reus i de Tarragona interpretant obres de música contemporània. Vam escoltar, Michigan spring (1991) per 2 violins de Susan Hurlley (1946, EUA), per Pau Fogàs i Maria Albà, la Sonatina (1937) de B. Martinu (1890-1950, Txèquia) pel Trio de corda Pau-Maria-Gal·la, integrat per Pau Fogàs, violí Maria Albà violí i Gal·la Silba, violoncel, Three American Miniatures (1981) de John Rutter (1945, Anglaterra) i l'Scherzo-capriccio de Pierre-Max Dubois (1930, 1996, França) per Cèlia Salas, flauta i Mireia Pellisa, saxòfon tenor, Trifolium, per trio de vent de Keith Amos (1927-2010, EUA), el Divertiment de Malcolm Arnold (1921-2006, Anglaterra) per Anna Jansà flauta, Oriol Estivill, clarinet, Daniel Miguel, sax alt, 24 Loops (2007), de P. Jodkowski (1971, Xile) per l'Ensemble de Percussió del Conservatori de Tarragona, integrat per Gerard Filgueira, David Negrié, Eric Sánchez i Francesc Vidagany, professor del Conservatori de Tarragona. Finalment vam escoltar, For Young Violinists (1987) d'Orrego-Salas (1919, Xile) per l'Ensemble de corda Les corxeres integrat per, Ivet Molas, Maria Grugués, Maria Masip, Isabel-Hao Palomar, i Estrats (2010), per orquestra de de corda de Tomàs Peire (1979, Catalunya) per Orquestra del Conservatori de Reus, dirigida per Àlex Sansó.

CONTEMPORÀNICA
music ensemble project

El darrer concert va ser la presentació de l'Ensemble Contemporànica
www.wix.com/temporànica/ensemble

ACTUALITAT

Aquesta és una nova agrupació instrumental nascuda a Reus sota la direcció musical d'Àlex Sansó i integrada per músics amb una llarga i contrastada experiència en la interpretació de la música contemporània, alguns d'ells professors del Conservatori de Reus com Joan Martí, Núria Andorrà, Carlos Lorente o Maurici Dalmau. Intèrprets que han participat en importants festivals de música contemporània com, Sincrònic (Lleida), Música dels Segles XX, XXI (Barcelona), i Mosaïques (Rouffiac d'Aude), i que han fet estrenes absolutes d'autors del nostre país i de més enllà de les nostres fronteres. Amb la seva curta trajectòria l'Ensemble Contemporànica està despertant un gran interès en el col·lectiu interessat en la creació musical contemporània.

El concert sota el títol de la Degradació dels sentits, és una co-producció de l'Ensemble Contemporànica i Juandesafinado produccions. El públic assistent va poder escoltar obres del segle XX-XXI en una posada en escena novedosa. El director envoltat pel públic va dirigir als músics situats en una rotllana que l'envoltava. A les fosques, tan sols amb els llums dels faristols es van anar interpretant les diferents peces per a solo, duo, quintet fins a la darrera peça interpretada per els dotze instrumentistes. Entre peça i peça una veu en off va anar enllaçant el repertori amb una idea comú trobar en la foscor una experiència sonora particular per dur-te a un vitatge introspectiu individual i a la vegada compartida amb el públic i els músics.

Maurici Dalmau, director artístic de CONTEMPORANICA.

A continuació podeu llegir les notes del concert,

Va i ve (2010), Sergio Fidemraizer

Sergio Fidemraizer (Argentina, 1958) va estudiar composició a l'Escola de música de la Universitat Nacional de Rosario amb Dante Garela i va ampliar la seva formació amb Francisco Kröpfl i Mario Benzercry a Buenos Aires. S'estableix a Espanya el 1986 i completa els seus estudis amb Gabriel Brcic i Xavier Serra. Va ser cofundador de diverses associacions i agrupacions potenciadores de la creació contemporània al seu país d'origen. Les seves obres, sense deslligar-se de les referències del passat, utilitzen sovint els mitjans de l'electrònica. És membre de l'Associació Catalana de Compositors i de l'Associació de Música Electroacústica d'Espanya. L'obra present és un exemple clar de la utilització dels mitjans electrònics i de la integració d'aquests com a part activa de l'obra. Es tracta d'una part electrònica pre-gravada que s'encarrega de recrear i modificar els elements que apareixen en la part instrumental i que hauran hagut de ser prèviament enregistrats. Quant a la part instrumental, veiem una extensa explotació de les possibilitats sonores del saxo aconseguides mitjançant un gran nombre de recursos tècnics molt característics de la música de caire avant-guardista. Així, hi trobem grans i sobtats contrastos

dinàmics, de caràcter i d'articulacions (de motius molt rítmics quasi percutius com els slaps a fragments molto legato); la recerca d'una gran varietat de timbres (sub-tone, growl); vibratos, oscil·lacions del so, multifònics, sorolls amb les claus, i fins i tot una secció aleatòria en què l'intèrpret ha d'improvisar sobre la base electrònica.

Schattenspiel (1986), Georg Kröll

Georg Kröll va néixer l'any 1934 a Linz i va estudiar piano a la Musikhochschule de Colònia amb Else Schmitz-Gohr i composició amb Frank Martin i Bernd Alois Zimmermann. Entre 1960 i 1964 va participar en diversos cursos d'estiu de Darmstadt i en el Festival Internacional de música Gaudeamus. A partir de llavors va iniciar la seva carrera com a intèrpret de la nova música, de música de cambra i d'acompanyant. A Colònia, va formar part del grup de compositors Unió 8 i del 1964 al 1997 va ser professor de composició i teoria de la música. El títol de l'obra ens acosta a la forma teatral del teatre d'ombres originari de l'antiga Xina, la seva màgia i misteri del qual han atrapat occident. Ombres que, en aquest cas, protagonitzen dos instruments: el clarinet baix i el vibràfon, tractats amb una gran sensibilitat pel compositor. Sensibilitat que ja ha demostrat acostant-se a la família d'instruments del clarinet i de la percussió en d'altres obres anteriors i posteriors a aquesta. George Kröll ha viatjat pel món musical del segle vint oferint-ne relectures neo-clàssiques o neo-

renaixentistes, com Felix Namque. Es i creant propostes fidels als nous llenguatges, mantenint en totes elles la seva personalitat.

Textures (2004), Montserrat Torras

Nascuda l'any 1973 a Barcelona, obté el títol superior de solfeig i teoria de la música al Conservatori superior de música del Liceu, mentre compagina aquests estudis amb un acostament a la música des d'altres estils al Taller de músics. El 2001 amplia els seus estudis musicals als Estats Units i s'inicia en la composició amb els compositors Michael Gandolfi i Lee Hyla. L'any 2003 assoleix el títol de màster en Música. Ha estat mereixedora de nombrosos enàrrecs, beques i premis, i les seves obres s'han estrenat en diverses ciutats d'arreu del món com Boston, Nova York, München, Amsterdam, Perugia o Barcelona. Dos són els instruments que s'encarreguen de teixir les textures d'aquesta obra. I per aconseguir una textura és necessari que hi hagi espai. Parlem de l'espai entre les notes: l'alçada dels sons que es tradueix en distància; i el timbre, que es reconeix com a matèria. L'equació resultant ens demostra que l'espai és matèria i distància i que les combinacions d'ambdós generen les textures. Els dos instruments juguen a crear una massa sonora més o menys densa segons el seu timbre i alçada, constantment canviants.

L'ombre du papillon (2006), Mauricio Meza

Mauricio Meza, nascut a Mèxic el 1971, va obtenir la llicenciatura de musicologia per la Universitat Haute-Bretagne de França l'any 2005. A la mateixa institució reb el master en Arts i tecnologies digitals sota la direcció de Bruno Bossis. Actualment estudia musicologia a la Universitat Paris 8, Saint Denis, sota la direcció d'Horacio Vaggione. Entre les seves obres destaquen *Variations saturées sur le devant de la nuit*, *Amrith Intent Doppelgänger*, *Tamborita de lejos*, (2008); *Iweiyari* (2007), y *L'ombre du papillon* (2006). El tema filosòfic de la cognició inquieta

aquest compositor. Concretament, s'ha apropiat als conceptes d'autopoeisis i la noció d'emergència tractats per Varela i Maturana. La capacitat d'auto-generació dels elements que s'han considerat part de la societat com la comunicació o el coneixement suposa la renúncia a la mateixa idea de societat com a objecte. Aquestes plantejaments serveixen al compositor per fer una metàfora musical de tot allò viu mitjançant el moviment, la trobada, l'intercanvi, el trencament, el desbordament, etc. L'ordre es produeix partint del soroll. És la música i la seva capacitat de comunicació i no el compositor o els músics qui auto-genera els elements que la componen.

Kenko (2006-7), Jorge Diego Vázquez

Nascut a Salta (Argentina) l'any 1978, és compositor i director format per mestres com Jorge Horst, Jorge Molina, Dante Garela, Jorge Sad, Julio Viera, Reinaldo Zemba y Ricardo Pérez Miró. Ha presentat i estrenat obres acústiques, electroacústiques i mixtes en diversos països com Mèxic, França, Suïssa, Espanya, Uruguay, Xile i Brasil. Actualment és director musical de l'Ensemble Musas.

Un amfiteatre, galeries subterrànies laberíntiques i estructures de roca minuciosament treballades destinades als rituals inques formen el conjunt arqueològic de Kenko (laberint en quechua, nom atribuït pels colonitzadors) situat a més de 3500 metres per sobre del nivell del mar, al Perú. L'obra es preocupa per ser l'exposició d'esdeveniments acústics que no es regeixen segons cap jerarquia i que evolucionen de la manera menys explícita possible. Així, sobre la base electroacústica, que és la que determina el factor temporal, els instruments es mouen en un mateix pla d'importància i contribueixen tots de manera igual en la confecció de la textura de l'obra. La coordinació a nivell vertical de totes les parts és relativa en els punts en què cada instrument realitza una estructura mòbil que es repeteix

indeterminadament fins que s'esgota el temps marcat. Explora els instruments des de la seva pròpia naturalesa, és a dir, analitza el procés generatiu del so i el gest per poder-lo descompondre i portar-lo fins a uns nous límits. Per exemple, en els instruments de corda, veiem com fuig del gest horitzontal que genera el so tradicionalment per utilitzar un gest circular o longitudinal, aquest últim canviant la direcció de l'arc en el seu fregament en la corda. El mateix passa amb els instruments de vent: la recerca de diferents possibilitats i modificacions de l'emissió d'aire com l'interès pels multi fònics i les seves possibilitats combinades amb les variacions gestuals, o bé l'emissió utilitzant uns sons fonètics determinats.

La degradación de los rasgos (2005), Oliver Rappoport

Oliver Rappoport neix a Màlaga l'any 1980. Es titula a l'ESMuC (Escola Superior de música de Catalunya) i al CNSMP (Conservatoire Supérieur de Musique et de Paris). Més tard amplia els seus estudis a Berlín i Londres. Els mestres amb els quals ha estudiat són Helmut Lachenmann, Agustín Charles, Luís Naón, Gabriel Brncic, Walter Zimmermann i Emmanuel Nunes, entre d'altres. Ha rebut diverses beques, enàrrecs i premis i és compositor resident del JIC (Joves Intèrprets de Catalunya).

Reivindicant la fisicalitat de la música en l'espai i fugint del convenciment que la música és un art merament temporal, el compositor es disposa a assumir l'espai com un element vertebrador de l'obra, fent que l'oient aconsegueixi percebre el fenomen sonor d'un nova manera. Aquest propòsit comença per crear un espai sonor amb la ubicació dels instruments i la seva visualització, fent que a causa d'aquesta ubicació es generin desplaçaments sonors que funcionaran com a eix central de l'elaboració del material. Així doncs, els instruments es disposen en cercle (i els dos percussionistes fora del cercle) tenint com a punt de

ACTUALITAT

referència l'eneagrama, la figura de 9 puntes que servirà al compositor per articular el discurs a partir dels 9 tipus de personalitats fonamentals de la naturalesa humana i les seves interrelacions. Així, dins de l'eneagrama que dibuixen els instruments en l'espai, es creen diverses combinacions sonores segons noves figures geomètriques que generen diversos desplaçaments del so en les quals cada instrument hi té un rol assignat. Les figures internes de l'eneagrama que conformen la circulació sonora en l'espai, actuen com engranatges de l'obra i és d'on provenen, també, les relacions intervàliques de l'obra, fet que demostra fins a quin punt l'espai és un factor determinant en la composició.

La disposició del públic dins del cercle fa que la percepció de l'obra sigui diferent en cada oient perquè es troba a més proximitat d'un instrument que d'un altre i la seva percepció visual és també individual ja que la disposició no és frontal ni convencional. En certa manera, l'objectiu és envoltar l'espectador amb un so que es mou constantment en l'espai.

ANNA CRESPO, alumne del centre i estudiant musicologia ESMUC

Alex Sansó

CONCERT DE L'ORQUESTRA DE CORDA I CONJUNT DE NIVELL ELEMENTAL.

El passat 30 de maig va tenir lloc a l'Auditori Higini Anglès el concert de les agrupacions de vent i corda de nivell elemental del Conservatori de Reus.

Com cada any per aquestes dates, les dues formacions van mostrar part de la feina realitzada durant el trimestre. En aquesta formació, els alumnes s'introdueixen en el treball interpretatiu en conjunt, aprenent conceptes i procediments específics de la interpretació conjunta amb la guia d'un director. També aprenen a valorar el treball en grup, l'actitud als assajos i altres aspectes relacionats amb aquest tipus d'activitat.

Dur a terme aquest treball no resulta gens fàcil, tenint en compte que molts dels integrants d'aquesta formació fan aquest tipus de treball per primer cop aquest curs, però després de la dedicació de tot el curs, finalment es pot veure materialitzat en el concert el producte d'aquest esforç.

El concert va ser iniciat per l'orquestra de corda dirigida per Àlex Sansó, que va interpretar una obra integrada per 5 peces variades de Sheila Nelson amb algun tema conegut. A continuació va actuar el conjunt de vent dirigit per Ramon Reverté que va interpretar també 4 peces d'estils diferents mostrant així el resultat de la formació que compta amb més representació d'instruments del conservatori, aglutinant totes les especialitats de vent i la percussió. Enhorabona als alumnes per tot el que han après durant aquest curs. Només cal animar-los a continuar tenint experiències musicals d'aquestes característiques, molt importants per a la seva formació com a músics des de ben petits.

CONCERT DE L'ORQUESTRA DE GRAU PROFESSIONAL

El passat 2 de juny va tenir lloc a l'Auditori Higiní Anglès el concert de l'orquestra del Conservatori de Reus. En aquest concert, la formació feia una mostra de les obres treballades durant el segon quadrimestre del curs.

El programa va iniciar-se amb la interpretació un cop més de l'obra "Estrats" de Tomàs Peire dedicada a aquesta formació per familiaritzar-se amb un llenguatge musical més actual. El concert va continuar amb un arranjament de 10 peces que Béla Bartók va escriure originàriament per a piano en el seu àlbum "For children". A continuació, es va interpretar la simfonia en sol menor Op. 6 núm. 6 de Johann Christian Bach amb la col·laboració de dos alumnes de trompa i dos d'oboè. Aquesta obra, amb influències de l'*Empfindsamer Styl* d'inicis del classicisme va precedir la interpretació del conegut i emotiu "Vals trist" del finlandès Jean Sibelius, que també va comptar amb la participació de les dues trompes anteriors, un clarinet, una flauta i un alumne de percussió a les timbales.

En l'assignatura d'orquestra, els alumnes tenen la oportunitat d'aprendre, no tan sols aspectes relacionats amb qüestions musicals com l'afinació, la conjunció rítmica, la qualitat de so i la interpretació, sinó també la dinàmica del treball en grup, la responsabilitat de sentir-se integrants d'un conjunt que necessita de tots ells per funcionar, la organització i atenció necessària als assajos, el treball per seccions, el funcionament en un grup en el que cadascú té un rol determinat segons la secció en la que es troba, i el treball convencional d'un conjunt orquestral que ha d'estar atent a les indicacions del director, que és el responsable de que tot funcioni i del resultat final de la formació. En aquest treball que es realitza setmana darrera setmana, la funció del director és intentar que tots els alumnes aprenguin i experimentin aquests aspectes, que millori el nivell de l'orquestra musicalment parlant, que treballin amb il·lusió i tinguin el màxim de motivació per a obtenir un bon resultat sentint-se contents i orgullosos de formar part d'un grup com aquest.

Aconseguir-ho no és fàcil, tenint en compte que disposem d'una formació amb alumnes de diferents edats, diferents nivells i diferents graus d'experiència. El que sí que tenen tots en comú és la gran sort de poder fer música amb els seus companys i mostrar molt més del que a vegades poden fer amb el seu treball individual a la classe d'instrument. Els músics que interpreten un instrument de corda, tant si acaben dedicant-se professionalment, com si ho fan simplement com a una activitat complementària, tenen com a sortida més habitual la interpretació en una formació orquestral. Són pocs, fins i tot professionals, que arriben algun dia a poder fer concerts com a solistes. És per això que el treball amb orquestra, i tot el que suposa, que va molt més enllà d'aspectes purament musicals, és molt important per a la formació dels nostres alumnes. Amb el treball en grup en una orquestra aprendran també valors que els serviran en general per funcionar a qualsevol lloc on la convivència i el grup sigui important.

Un cop ha finalitzat aquest curs, desitjo que tots i cadascun d'ells hagin après moltes coses i tinguin un record el més positiu possible de la seva experiència amb l'orquestra. Més enllà del resultat musical, desitjo que recordin els moments en que hem rigut i hem gaudit del que fèiem, quan tothom ha estat atent i implicat al màxim en els assajos pel treball que es feia i amb l'objectiu, no tan sols de fer-ho bé, sinó de donar el màxim de nosaltres mateixos.

ACTUALITAT

Josepa Fernández

CONCERT DE JOVES COMPOSITORS

Com bé sabeu aquest concert és tota una tradició al centre, un concert que porta implícits molts elements, entre ells i de gran importància, el desenvolupament de la creativitat musical entre l'alumnat. La creació, entesa com un component essencial de tota interpretació musical, situa al músic intèrpret o compositor, en una escala de valors que ens ve donada per la pròpia capacitat creativa. Mai no podríem fer grans coses sense la tècnica musical, que com tota tècnica requereix un entrenament important tant de memòria com de desenvolupament de la creativitat. Valoro altament aquest concert, ja que l'alumne te la possibilitat de mostrar en públic les seves creacions a partir dels elements tècnics que va adquirint al llarg del seu pas pel centre, introduint elements interpretatius relacionats amb tot tipus d'emocions.

Les obres que s'exposen en aquest concert són un mirall de la personalitat del propi intèrpret que sovint és també el compositor de l'obra, i ens introdueix en el món particular i personal de cada alumne.

Quan em situo enrere en el temps, recordo l'època en que jo era una estudiant de música. M'agradava recrear-me en les meves improvisacions, gaudir del que escoltava. M'ajudava a conèixer els elements del discurs musical d'una forma que no hauria experimentat mai si no hagués estat mitjançant l'intent de compondre i escriure música. Aquest any cal destacar la gran participació de l'alumnat en aquest concert, i especialment un bon nombre d'alumnes de nivell elemental.

Espero que el curs que ve el concert de Joves compositors superi les expectatives d'aquest, i us animo a tots a participar-hi!

JOVE ORQUESTRA NACIONAL DE CATALUNYA

El Maig passat es van dur a terme les proves per a ser membre de la Jove Orquestra Nacional de Catalunya. Aquest any es van presentar un grapat d'alumnes del centre. Van haver de preparar una peça i uns quants passatges d'orquestra, bocins del repertori simfònic per tocar-los davant d'un tribunal. Reconeguts docents van escoltar als més de 300 alumnes que es van presentar i va seleccionar-ne els millors, alguns d'ells el nostre centre per a la JONC aleví.

De violí l'alumne Maria Albà Diaz va ser seleccionada com a reserva.

De Contrabaix van seleccionar titulars les alumnes, Noèlia- Romina Grau Màrmol i Anna Cristina Grau Màrmol

De flauta, Cèlia Salas Escobar va quedar com a titular.

De clarinet, Marina Garcia de Mateos Soronellas va ser seleccionada com a reserva

I de trompeta van seleccionar a Andrea Mirado Guerrero com a titular.

Tan sols ens queda, felicitar a tots per aquests alumnes per l'esforç extra i encoratjar als participants activament en les estades, que s'afegeixen als alumnes del nostre centre que ja hi participaven, a aprofitar-les al màxim!

NOTÍCIES

Joan Ramon Reverté

BANDA SIMFÒNICA DE LA DIPUTACIÓ DE TARRAGONA 2011

La **Banda Simfònica** és un dels projectes importants a nivell pedagògic de la Diputació. Any darrera d'any és va intentant millorar el projecte, tot i les dificultats que la situació actual comporta a nivell de recursos especialment. Aquest any la idea era que el programa girés al voltant d'un tema. Els elements folklòrics d'un país i la seva idiosincràsia han inspirat des de sempre els diferents compositors, que han compost basant-se en alguna melodia en concret o en el estil de, per tal d'elaborar-ne la seva pròpia composició. Aquests elements particulars de cada país i a vegades tant diferenciats ens han apropat a altres cultures i expressions. D'una altra part tenim la Banda, una formació de tradició a les nostres terres, que a més de ser un element musical és un fenomen social important, i que també permet aquest apropament entre cultures i més encara entre les persones, fent-nos una mica més sensibles a tot allò que ens envolta. I amb aquests elements es va proposar el títol "El món a banda...". Un títol que regeix el repertori escollit (trt del pas-doble), a més dels criteris pedagògics i de motivació que cada any tenim en compte. El pasdoble amb que comença el concert s'anomena Paco i Rovira i és del compositor Josep Antoni Alburquerque. És un pasdoble dedicat a dos músics, els dos tubes amateurs, de Sant Carles de la Ràpita que als seus 77 anys continuen en actiu i que encarnen uns valors que cal remarcar en agrupacions com una banda com són el compromís, el respecte, l'estima per allò que fas i la il·lusió per viure la música com un fet que ens fa diferents.

A la primera part farem una peça de Franco Cesarini, un dels compositors referents a Europa. Nascut a Suïssa, és professor de direcció de banda al Conservatori de Zurich i director de la Filharmònica de Lugano. La seva obra Greek Folk Song Suite va ser composta l'any 2001. En aquesta obra el compositor elabora tres cançons en la tradició de la música grega més antiga. La primera O Charalambis, és en 7 / 8, típic d'una dansa folklòrica popular anomenada kalamatianos. Al segon moviment, Stu Psiloriti, es refereix a una cançó antiga de l'illa de Creta. El tercer moviment de la suite es basa en la cançó Vasilikos Tha Jino, una cançó molt antiga de la regió Ipeiros. Una de les característiques d'aquest moviment és el recordatori de la sirtaki, la dansa grega més popular.

I per acabar la primera part Les trois notes du Japon, una obra de Toshio Mashima dedicada a una de les bandes més importants del món la Tokyo Kosei Wind Orchestra. La dansa de les grues, el hivern d'escenes tendres i pensatives del segon moviment o la força dels tambors del festival de Nebuta són visions del ambient i la vida japoneses, que porten a passatges exuberants i exigents de tècnica i emoció.

La segona part ens porta dos obres. La primera, del compositor austríac Otto M. Schwarz, és un viatge al voltant del món amb l'obra Around the world in 80 days. L'obra es basa en la novel·la de Jules Verne en la que Phileas Fogg fa la volta al món per guanyar una aposta i passa, sortint i tornant a Londres en 80 dies, per diferents països com França, Egipte, Índia, Japó, Xina o els Estats Units.

ESPERANZA SPALDING, CHAMBER MUSIC SOCIETY (2010)

Maurici Dalmau

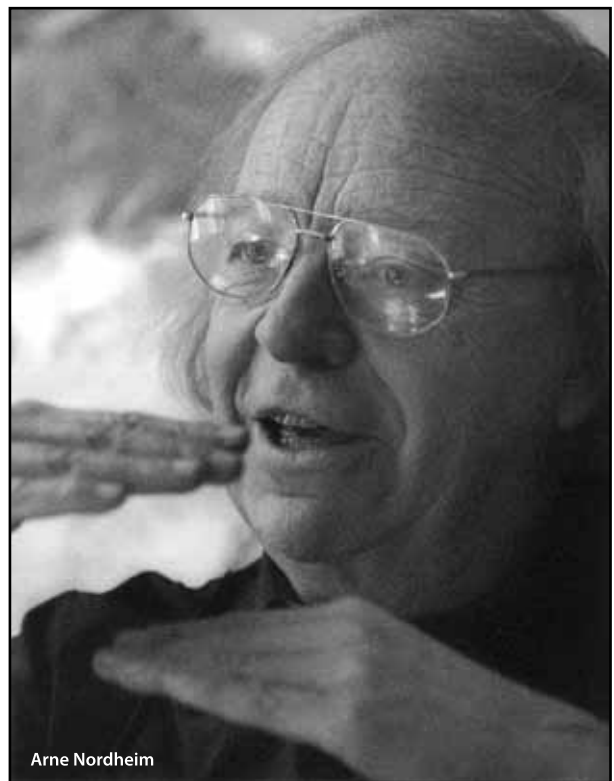
Procedent dels suburbis de Portland, Oregó, aquesta brillant intèrpret de jazz ha esdevingut la primera solista de jazz que guanya el Grammy per al millor nou artista. La seva mare se'n va encarregar sola de pujar-la en aquest barri marginal i multilingüe de Portland. De petita era una bala perduda però expliquen que als quatre anys mirant la sèrie *Mister Roger's Neighborhood* va escoltar el violoncel·lista Yo-yo Ma, i va quedar atrapada per la música. La seva mare la va matricular en un programa social de música, i allí va iniciar la pràctica de l'oboè, el clarinet, i el violí. Als quinze arriba a ser concertino d'aquesta Orquestra Juvenil d'Oregó i poc després va ser becada per estudiar música a la Portland State University on inicia l'estudi del baix. Més endavant és admesa al Berklee College of Music de Boston on es gradua com a baixista i cantant. Ha tocat amb artistes del nivell del pianista Michel Camilo, el vibrafonista Dave Samuels, el baixista Stanley Clarke, el guitarrista Pat Metheny, la cantant Patti Austin o els saxofonistes Donald Harrison i Joe Lovano.

La imatge d'Esperanza Spalding ens arriba lligada al contrabaix un instrument amb el que s'acompanya quan canta. El seu darrer disc ha estat el que m'ha cridat l'atenció. A *Chamber music society* la veu i el contrabaix d'Esperanza Spalding es recolzen en el bateria Terri

Lyne Carrington i en el pianista Leo Genovese. Però en aquest disc, inspirada per la formació clàssica que va rebre de joveneta, afegeix, el violí, el violoncel i la viola, d'aquí Chamber music society. Esperanza crea un grup de música de cambra moderna que combina l'espontaneïtat i la intriga de la improvisació amb el trio de corda clàssic. Trio que en ocasions utilitza tècniques instrumentals que s'apropen al llenguatge que la música contemporània utilitza. El disc no s'allunya del jazz al que incorpora elements innovadors, però, bascula entre una interpretació propera basada en la música popular, comú a tots els estils, i uns arranjaments compromesos amb la contemporaneïtat. Val la pena escoltar-la!

ADÉU A ARNE NORDHEIM I HENRYK GORECKI

Maurici Dalmau

Arne Nordheim

Aquest curs dos importants compositors del segle XX ens han deixat, d'una banda el norueg Arne Nordheim amb 79 anys, el 5 de Juny de 2010 i per un altre costat el polac Henryk Gorecki el 12 de Novembre de 2010 a l'edat de 76 anys. La coincidència d'aquestes defuncions crida l'atenció pel fet de tractar-se de dos reconeguts compositors contemporanis molt allunyats estilísticament. Aquests dos músics són un clar exemple de l'heterogeneïtat que ha bastit la música d'arrel clàssica escrita sobretot a la

ENTREVISTA

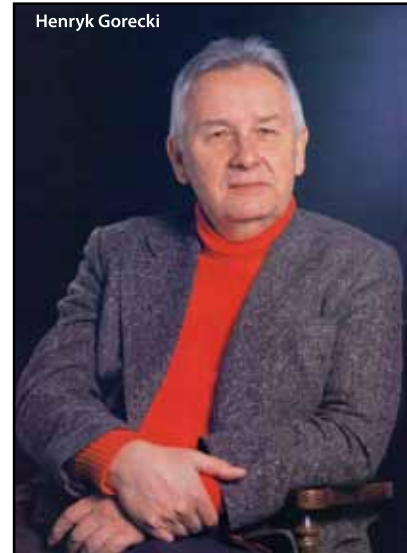
segona meitat del segle XX. Si algun tren ens duu a alguna banda després de la mort me'ls imagino compartint vagó. En aquest darrer viatge, potser, van establir conversa i, potser, cadascun d'ells es va interessar pels camins musicals que va recórrer l'altre. Gorecki va derivar cap al minimalisme, mentre que Arne Nordheim des de Noruega va agafar el camí de la música concreta i l'electroacústica. Camins tan separats que tan sols comparteixen vagó en aquest viatge sense direcció agafat per l'art i la música del segle XX.

Arne Nordheim, va iniciar el seu camí musical apropant-se la música concreta, als anys quaranta, moment en què Pierre Schaeffer en va desenvolupar els fonaments teòrics. Ho va fer proposant una música que superés el seus elements, considerats, bàsics, és a dir, la melodia, l'harmonia, o el ritme. Amb aquesta intenció s'afegiren a les composicions altres sons que es sumaven als produïts pels instruments musicals, com els sons generats electroacústicament. Aquestes propostes es situaren en sintonia amb els moviments d'avantguarda que avançaven en la deconstrucció de l'art. Deconstrucció compartida per les diferents disciplines creatives, com la pintura, la poesia o la dansa. Arne Nordheim es va apropar a París a la música concreta després d'estudiar composició a Copenhage amb Vagn Holmboe. Tot seguit s'apropà a la música electrònica a Bilkhoven fent escapades a l'*Studio Eksperimentalne* de la Radio Polaca, potser creuant-se amb Gorecki pel camí, entre el 1967 i el 1972. La seva popularitat va arribar poc després que Frank Zappa, guitarrista i compositor, en va fer ressó a la premsa. Tot plegat els va fer iniciar una llarga relació d'amistat i professional, compartint escenaris. L'altre camí, el que va recórrer Gorecki, va voler trobar sentit a la composició musical del segle XX tornant als orígens. Després d'uns inicis, als anys seixanta, en els que el compositor va es va apropar al serialisme i a compositors com Pierre Boulez, o Stockhausen, l'obra

de Gorecki va fer un gir, als setanta, cap a la música minimalista. La música minimalista va voler trobar en la senzillesa de les harmonies i en la repetició de motius un ambient sonor que s'acostés a aquelles atmosferes planes que ja trobaren els compositors del Renaixement. Inluïts pels primers minimalistes americans com, Terry Riley, Steve Reich o Philip Glass, compositors que van simplificar el llenguatge harmònic, a Europa, compositors com Gorecki, Arvo Pärt o John Tavener, també s'allunyaren de les dissonàncies i de les tècniques experimentals i mitjançant estructures i textures senzilles recuperaren la tonalitat i els acords tríades i els intervals simples. Podem dir que passaren del tritó a la quarta justa. Concretament Gorecki va sumar a aquest corrent el seu caràcter espiritual fet que ha dut, en aquest trencaclosques del segle XX, a qualificar la seva obra de minimalisme religiós.

Si voleu copsar la diferència per vosaltres mateixos us proposo que escolteu dues obres, per una banda la *Sinfonia n^a 3* del compositor polac coneguda com la *Simfonia dels laments* escrita l'any 1976. Aquesta simfonia va suposar la projecció internacional del compositor quan el 1992, quinze anys després de la seva composició, la companyia *Elektra* la va treure al mercat esdevenint un dels enregistraments més venuts a les llistes d'èxits. La *Simfonia dels Laments* per a orquestra, cor i soprà tracta el tema de la maternitat i la pèrdua dels éssers estimats per culpa dels conflictes bèl·lics. El primer moviment és un lament del segle XV de la Verge Maria, el segon, un missatge a la paret d'un pres per la Gestapo durant la segona guerra mundial, i el tercer és una cançó popular sobre una mare que busca al seu fill durant l'aixecament de 1919 a Silèsia. D'altra banda, us proposo escoltar, la *Partita für Paul* d'Arne Nordheim, escrita en motiu d'una exposició de Paul Klee comisionada pel Henie-Onstad Kunstsenter d'Oslo. Cadascun dels cinc moviments d'aquesta peça per

violí sol està basat en un quadre del pintor suís Paul Klee I. *Tanze du Ungeheur II. Schwankendes Gleichgewicht*, III. *Schwebendes (Anstieg vor dem)*, IV. *Harpia Harpiana*, V. *Individualisierte Höhemessung der Lagen*. En para-

Henryk Gorecki

les de la compositora "He intentat plasmar en la meua música alguns dels molts estats d'ànim i les textures en aquests quadres: poètic, oníric, grotesc – angulós, desafiant les lleis de la naturalesa, amb objectes que juguen amb la gravetat." En els dos últims moviments la compositora hi afegeix una unitat de retard digital, que grava i reproduceix la música del violí, acció que crea una forma musical en contínua expansió. Nordheim imita musicalment la tècnica pictòrica de Klee que utilitzava capa sobre capa. La música interpretada pel violí segons abans perviu en el present. La compositora també va manifestar la intenció de retre homenatge a TS Eliot amb aquesta obra. Escriptor que en el seu poema "burnt Norton" també transmet aquesta percepció del temps en la que el passat es projecta en el present.

Si voleu ampliar la informació sobre els compositors podeu visitar:

<http://www.arnenordheim.com>

http://www.usc.edu/dept/polish_music/composer/gorecki.html

ENTREVISTA A GUILLEM PÉREZ-QUER CATEDRÀTIC DE GUITARRA DEL CONSER- VATORI SUPERIOR DEL LICEU DE BARCELONA

Nascut a Barcelona. Titulat com a Professor Superior de Guitarra. Ha estat guardonat com a intèrpret de guitarra en nombrosos concursos Nacionals i Internacionals. Amb una sòlida formació i una dilatada experiència pedagògica actualment és Catedràtic i Professor Superior de Guitarra en el Conservatori Superior del Liceu de Barcelona.

És sovint convidat a oferir classes magistrals en Festivals i Conservatoris d'arreu del món. Com a concertista, des de l'any 1987 forma part del *Kassner & Quer Guitar duo*, amb el que actua per Europa i Nord-amèrica. També és membre fundador del Grup de Cambra *Eclecticordia*.

Actualment compagina la docència amb la activitat concertística.

1. En quin moment vas decidir dedicar-te a la guitarra i per què ?

El moment va ser molt curiós, va ser una nit escoltant per la ràdio els cinc Preludis de H. Villa-Lobos tocats per John Williams. Vaig fins i tot plorar i vaig dir: jo haig de tocar així, jo vull ser guitarrista. Va ser un moment així, com una revelació. I per què ? Doncs ho vaig veure tant clar, i me'n recordo d'aquell moment. Va ser increïble i vaig pensar: jo vull ser guitarrista, vull

ser músic.

2. Quina o quines persones t'han influenciat més en la teva trajectòria ?

Són tres. La primera va ser el meu professor de guitarra del Conservatori Juan Francisco Garrido del qual en tinc un gran record i estimació, després la concertista Argentina M. Luisa Anido i després Óscar Càceres guitarrista Uruguaià-Francès. Són les tres persones que més m'han influenciat.

3. Quines qualitats fonamentals creus que s'han de tenir per a ser guitarrista ?

Sensibilitat, molta sensibilitat, perquè per a ser guitarrista es tracta de ser music, artista o creador. Tocar la guitarra és casi un accident. Si no tens sensibilitat no descobreixes la bellesa i si no descobreixes la bellesa no entens que és el que estàs fent.

4. Què és el més important per a tu quan estàs davant del públic, quan estàs oferint un concert ?

El més important per a mi és desaparèixer, oblidar-me de que existeixo. És molt difícil però és el més important, i llavors apareix la música, i ja està.

És com una transformació, no ?

Sí, esdevenir la música que fas i desaparèixer. Arriba un moment que la comunicació amb la música és tant gran que et fons amb ella, ets ella. Això seria el més important que podria passar.

5. Com creus que ha d'evolucionar el futur de la guitarra ?

Jo crec que el futur de la guitarra es projecta per a que la gent assoleixi que el que fa és música, no tocar un instrument, que el que fa és art. No ens oblidem d'això. Estem tant obsessionats amb saber tocar, saber tocar... i no és només això.

És saber ser tu, saber fer música. Jo crec que el futur de la guitarra ve molt per fer molta música. Actualment la tècnica de la guitarra ha evolucionat moltíssim, ha fet un canvi extraordinari i ara el que falten són grans intèrprets. Ja no ens sorprenem per un guitarrista que toca molt bé la guitarra, ja no ens sorprèn que algú toqui molt despresa, que toqui net, gent que té

un bon so. Ja era hora de que no ens sorprenguéssim això perquè els guitarristes ja saben tocar la guitarra. Ens hem de sorprendre d'un guitarrista que fa molta música. És el camí, fer molta música. Ara falta algú que toqui per exemple "La Llàgrima" de F. Tárrega i puguis descobrir una obra mestra. Que es faci una obra mestra de l'obra més humil i que el guitarrista no vulgui demostrar tècnicament res, que faci música i desaparegui. Això és el futur, convertir la guitarra en un instrument de músics, no gent que fa altres coses.

6. Com veus la creació guitarrística d'avui en dia ?

Imparable, està trobant nous llenguatges, nous compositors. Aquí a Catalunya tenim el cas de Feliu Gassull al qui admiro molt, és un compositor que està regirant molt la escriptura de la guitarra, amb moltes idees noves, afinacions noves.... La creació és imparable. A més la guitarra té una capacitat tant gran de transformar-se, que ella mateixa ha ajudat a transformar la música del s. XX.

Una evolució constant i eclectica, veritat ?

Completament, i això per tant és imparable.

El que crec que sí és molt important és que es trenquin les fronteres entre els guitarristes de rock, els guitarristes clàssics, els guitarristes flamencs, i que comenci a haver una simbiosi, una admiració mútua. Que ningú pensi que és el rei d'alguna cosa, ja que tots compartim unes arrels iguals i ens podem enriquir molt entre tots.

7. I creus que aquesta transformació ja està aquí ?

Podria fer-se en els conservatoris. El fet de que en els conservatoris superiors s'imparteixin les diferents vessants: guitarra clàssica, guitarra elèctrica i guitarra flamenca, és un principi per arribar a això, i pot ajudar a una transferència de talents, de sensibilitats.

8. Ja fa molts anys ets convidat a impartir cursos, i a donar concerts per tot Catalunya, Estat Espanyol i a l'estranger. Com es compagina

aquesta activitat amb la docència ?

Doncs havent de deixar als alumnes durant una temporada i després recuperant les classes. Has de fer equilibris, avançar la feina. Els Conservatoris Superiors valoren molt que els seus professors estiguin en actiu, et posen totes les facilitats, però és evident que has de recuperar les classes, no pots deixar als alumnes desatesos, això és molt important. No pots jugar a ser Professor de Grau Superior i pensar: com jo soc un concertista, ja se ensenyar...

Ensenyar és lliurar-se al alumne i dedicar-li hores, temps. No es pot jugar amb això. Quan estàs ensenyant a un alumne una obra, la estàs aprenent amb ell, estàs escalant la muntanya amb ell. No estàs parat mirant com puja ell sol la muntanya sinó que estàs cansant-te amb ell. Per a mi això és sagrat.

9. Tu tens la vessant de músic solista però també tens la vessant de músic amb formacions de cambra. Quina és la formació que més t'interessa per a guitarra?

El duo de guitarres amb la meva esposa és fonamental, el duo de guitarres té moltes possibilitats. També és molt interessant inventar-te les agrupacions amb moltes guitarres. No per a voler rivalitzar amb les orquestres simfòniques, no és això. És per a l'experiència d'un guitarrista de tocar amb molts guitarristes, aquest concepte orquestral que si no, no podríem tenir mai. També és interessant sorprendre molt amb les coses que es poden fer amb la guitarra. Una orquestra de guitarres té moltes possibilitats, és una sorpresa continua. Si li poses molta imaginació és no parar, possibilitats creatives de colors, de sons, genuïnes de la guitarra amb les que el públic queda absolutament sorprès. És una experiència que ningú se la espera. Tothom té el concepte d'una orquestra simfònica però una orquestra de guitarres ningú sap ben bé que és. Si una orquestra de guitarres vol imitar a una orquestra simfònica, anem malament. Hem de crear una manera de treballar, hem de crear repertori, hem de crear recursos, crear un camí, descobrir a la gent una cosa nova.

10. Que és el que més t'agrada de la docència ?

El contacte amb els alumnes. Trobo que és un do fantàstic. Jo amb sento alumne amb ells, absolutament. Ells fan el quart curs de Grau Superior i jo faig el curs cinquanta i el que jo els ensenyo és el que jo estic aprenent en aquell moment. Ensenyem el que aprenem no el que sabem, perquè ningú sap res. Tu i tothom aprèn i estàs descobrint i aprenent amb ells. Això et porta a un enorme respecte per als teus alumnes, per al seu talent i per a no considerar-se superior a ningú. Un enorme respecte per la seva sensibilitat, per al que pensen. És molt important escoltar-los molt, comunicar-se amb ells. A vegades el professor viu en una altra dimensió, no coneix mai a l'alumne, tampoc no se sent mai alumne. Per a mi és molt important aquest intercanvi.

Una altra cosa que m'agrada molt de la docència és que sempre estàs treballant amb gent jove, gent il·lusionada i això també et fa sentir jove a tu. Quan un professor s'entusiasma amb la il·lusió d'un alumne, es manté també amb il·lusió. És terrorífic quan un professor fa perdre la il·lusió als seus alumnes, és molt perillós això.

11. Quins són els teus projectes futurs ?

Doncs...les classes de demà. Haig d'estar ben despert a les nou del matí i ensenyar als alumnes el que hem de fer.

12. La major part dels alumnes que estudien al conservatori de Grau Professional acaben decantant-se per estudiar una altra carrera, per un entre cometes, futur més segur. Creus que és una posició realista o és massa conservadora o està equivocada ?

La gent no s'atreveix, no es planteja a fer el que li diu el cor. Així de malament ens van tantes coses... Després també hi influeix la família en aquesta decisió i la família de vegades no té clar, que el més important és el que li diu el cor al seu fill. Realment has de sentir una passió per a dedicar-te a la música. En altres carreres pots anar trapejant sense aquest sentiment,

però en la música no. Ho has de sentir profundament.

13. Creus que hi ha un sentit de marginalitat envers la guitarra pel fet de no formar part de la orquestra i sí en canvi de tota mena de formacions populars ?

De vegades no se la pren seriosament a la guitarra.

14. Quan en els medis de comunicació com la televisió o la ràdio parlen de guitarristes, molt poques vegades es refereixen als clàssics. Es refereixen als músics de jazz, rock i flamenc. Quina sensació et produeix això ?

És molt sorprenent, i sobre tot a nivell de Catalunya. La guitarra sense Catalunya és impensable en el món i a nivell d'institucions això no ho tenen clar. Les institucions es pensen que la guitarra és una cosa espanyola, andalusa i no han vist que la història de la guitarra té una profunda arrel a Catalunya, per això no està valorada ni recolzada com caldria. La guitarra hauria de ser un patrimoni català.

Els grans concursos de guitarra es fan a fora. El gran Concurs Emili Pujol es fa a Itàlia, el Concurs Ferran Sors també es fa a Itàlia, i desgraciadament aquí no hi ha prou recolzament per aquests esdeveniments.

15. Creus que a la actualitat la guitarra Clàssica disposa d'una bona salut pel que fa a públic, concerts, nous talents ?

En quant a talents és imparable. En quant a músics també. Però a nivell d'institucions com ja he comentat abans, no acaben d'entendre que la guitarra és patrimoni nostre i sorprèn molt això.

16. Que li aconsellaries a un jove que volgués dedicar-se a la guitarra clàssica però que a casa seva no ho veiessin apropiat o convenient ?

Doncs que intentés lluitar per al que vol. Potser al principi es veurà abocat a fer el que li diuen a casa seva, però ha de lluitar, per que algun dia podrà fer el que realment li agrada, que és la raó més gran que existeix.

TARGES DE SO (2A PART)

En aquest número, seguim desgranant els elements d'una tarja de so.

Driver

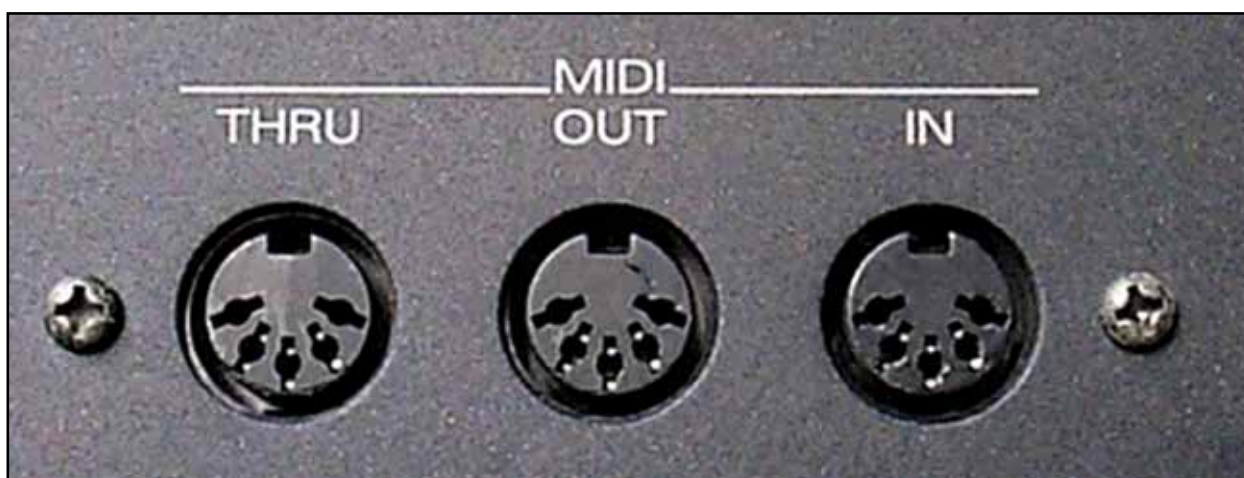
El driver o controlador, és un programa que li indica al sistema operatiu com s'ha de comunicar amb un aparell en concret. En tecnologia musical sota Windows, normalment parlem dels diversos ASIO, que és un estàndard que utilitzen tots els programes musicals per a reduir la latència quan fem música.

la majoria de targetes externes).

Entrades de micròfon

Les targetes externes, normalment disposen d'entrades de micròfon amb connexió balancejada (professional) i alimentació *Phantom* (que és un corrent de 48v. que molts micròfons necessiten per a poder funcionar), la qual cosa ens permet treballar amb tota classe de microfonia.

Recorda que per a connectar un micròfon a un ordinador, primer cal fer-ho a un aparell anomenat pre-amplificador, ja que el nivell del senyal que ens dona un micròfon és molt baix, i així l'adaptem al corrent habitual de treball, que és l'anomenat senyal de línia (al voltant d'1 volt).

La latència la podem definir com el temps que triga un element a respondre a un estímul. En música, per exemple, ens interessa que quan premem una tecla del nostre teclat musical, "immediatament" puguem escoltar el resultat de la nostra acció.

MIDI

El MIDI és un codi digital per a la comunicació entre aparells musicals i facilita que, per exemple, puguem connectar un teclat a un ordinador i enregistrar-hi les notes que estem tocant. La gran majoria d'aparells musicals electrònics (com per exemple els teclats electrònics), porten connexions MIDI.

Avui en dia les antigues connexions MIDI (din de 5 puntes), s'han substituït per connexions USB, i ja no cal tenir una tarja de so amb MIDI per a poder utilitzar-lo.

Sintetitzador integrat

Normalment les targetes de so integrades als ordinadors porten un petit generador de sons hardware per a poder reproduir la informació MIDI que rep. Els sistemes operatius també porten un generador de sons virtual en software (que en Windows és el *Microsoft GS Wavetable Synth*), aquest es pot utilitzar en cas de que la tarja de so principal no portés generador de so (com passa amb

Avui en dia també tenim micròfons amb USB, que es connecten directament a l'ordinador, i ens podem estalviar comprar una tarja externa.

Convertors Analògics/Digitals i Digitals/Analògics

Són els xips encarregats de transformar el corrent elèctric (generat per exemple per un micròfon) en dades digitals (0 i 1's) quan enregistrem, i vice versa per a la reproducció del so. La qualitat d'una tarja en gran part es defineix per la qualitat d'aquest procés.

Conclusió

Les targetes externes són molt més cares, però hem de tenir en compte, que en una tarja de so integrada, tenim un pre-amplificador per al micròfon, un sintetitzador i convertors AD/DA, i per separat, cadascun d'aquests elements de bona qualitat, pot valer milers d'euros. Les targetes externes a més porten entrades i sortides digitals (SPDIF Coaxial, ADAT, AES/EBU), permeten sincronitzar-se amb d'altre equipament (Word Clock), porten efectes de qualitat integrats (DSP), monitorització amb latència zero i d'altres prestacions.

Fins la propera. Bon estiu!

Víctor Santapau

COM PARLAR DE MÚSICA “CLÀSSICA” AMB ELS NENS?

Des d'aquí us fem arribar un escrit en dos “lliuraments” que planteja reflexions sobre el fet d'escoltar música a casa amb els nens i nenes. L'article parla de música clàssica, però moltes de les reflexions que fa es poden aplicar a tot tipus de música. Els comentaris que trobareu en cursiva són cosa de la traductora ;)

Traducció d'unes reflexions extretes del llibre “Comment parler de musique aux enfants”, de Pierre Charvert (París: Sceren 2003), traduïdes prèviament al castellà per Rosi Astaburuaga.

-----PRIMER CAPÍTOL -----

“Per ensenyar a estimar cal estimar”

Si voleu que els nens i nenes estimin la música clàssica(*) és important que vosaltres l'estimeu no per raons de “standing” o pedagògiques, sino per l'alegria de disfrutar-la. No cal tenir una gran cultura musical o saber llegir una partitura per sentir-nos atrets per les melodies, ritmes i formes musicals de Schubert, Bach, Mozart, Stravinsky ...

()L'article parla de “música clàssica” per referir-se a la també anomenada “música culta”, no es refereix només a la música del Classicisme.*

“Fora els complexes!”

La música clàssica no és un domini inaccessible reservat a una elit. No és pas per atzar que la publicitat, la TV o el cinema utilitzen la “gran música” amb la convicció d'emocionar el públic. Estem més preparats del que pensem!

“Pop i clàssica”

Aïllar la música clàssica de la resta de la música no té cap sentit. Estimar la música clàssica no demana excloure altres músiques, ben al contrari. Apreciar diversos gèneres musicals permet entendre i aclarir les diferències entre uns i altres(*).

()La diversitat de músiques ens permet també conèixer la diversitat de cultures, èpoques i maneres de viure. A més, com més coneixes més pots triar.*

“Visca els instruments”

Hi ha nens que abans de mostrar interès per la música “en general” se senten fascinats per un instrument. És igual quin. És el moment de buscar gravacions on aquest instrument destaquï. Es tracta d'una porta d'entrada genial a diferents obres .

“Ecoltar música en el bon moment”

Ecoltar música ha de ser un moment privilegiat lluny de cerimonials o lliçons austeres. La música clàssica ha de fusionar-se a la nostra vida quotidiana i regular. Ecoltar Bach de bon matí pot proporcionar la serenitat necessària per anar a l'escola o començar la jornada laboral. Alguns fragments ben vius d'un concert de Vivaldi ens poden despertar i donar-nos energia positiva. Schubert ens pot acompanyar al final del dia per anar a dormir amb músiques dolces sense massa variacions dinàmiques. Per exemple, per buscar tranquil·litat : millor un moviment lent d'un concert per piano de Mozart que la Consagració de la Primavera d'Stravinsky.

SEGON CAPÍTOL

“Al cotxe”

Si tenim la necessitat de desplaçar-nos amb cotxe, per què no aprofitar el moment per escoltar música? Tot i que no totes les músiques són “adequades”... Tenint en compte el soroll ambiental que sovint ens obliga a canviar el volum, la música clàssica escollida hauria de tenir poca varietat de volums. Per exemple, escoltar una simfonia de Mahler ens obligaria a pujar el volum en els passatges més fluïdos per tot seguit baixar-lo quan aparegui tota la orquestra. Per anar bé, al cotxe seleccionarem obres amb poques variacions de volum. Aquestes són més nombroses en el repertori anterior al segle XIX.

“Música o TV?”

Sovint s'encén la tele per costum més que per la necessitat de veure un programa concret. Canviar aquest hàbit escoltant un concert de Mozart ens permetrà gaudir del plaer de la bona música i de la llibertat de no estar paralitzats davant la tele, i poder aprofitar el moment per llegir o parlar amb els nostres fills.

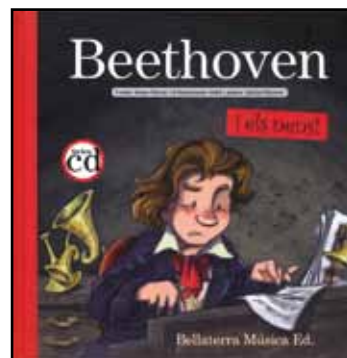
“Política d'èxits musicals”

Músiques d'altres èpoques i cultures diferents han arribat a nosaltres sense el suport de la publicitat. Això significa que a més de boniques o emotives també han estat acceptades generació rere generació sense perdre la seva frescor. Aquestes poden ser les que captin ràpid l'atenció de nens i nenes. No s'ha de mostrar menyspreu cap als grans èxits de la música clàssica, al contrari, és una ocasió immillorable per escoltar i cantar amb llibertat i alegria. Fragments com “Les quatre estacions” de Vivaldi, “Toreador en garde” de l'òpera Carmen, “Adagio” d'Albinoni o el “Canon” de Pachelbel entre d'altres ens permeten un apropament desinhibit cap al coneixement de la música.

“Visquem els discos dedicats als nens”

Els CD's amb obres compostes expressament per a nens, com en “Pere i el llop” de Prokofiev o “Bastià i Bastiana” de Mozart (la va escriure als 12 anys) són molt recomanables. També els discos didàctics com “Piccolo, Saxo i Companyia” passen de generació en generació entusiasmant-les sense perdre frescor. Han sorgit al mercat moltes sèries de contes i audicions que són una bona iniciació musical pels més petits a través de bones històries combinades amb famílies d'instruments i obres adients.(*)

(*Actualment a casa nostra trobem força oferta discogràfica i videogràfica. Són per mi materials molts bons els que editen L'Auditori (llibre-CD, DVD...) o el Servei Educatiu del Liceu.

“Els CD multimèdia també valen!”

Els nens i nenes passen força estona asseguts davant l'ordinador. Podem aprofitar també aquesta ocasió per oferir-los programes, jocs i llocs web destinats a la música. Si comprem els jocs cal que abans en busquem alguna opinió o recomanació.(*)

(*Actualment hi ha molts llocs web amb material interactiu per jugar a casa, per exemple:

Activitats per Infantil: <http://www.edu365.cat/infantil/musica/index.htm>

Activitats per primària: <http://www.edu365.cat/primaria/muds/musica/index.htm>

Els colors de l'orquestra: <http://www.capcanal.com/couleurs/>

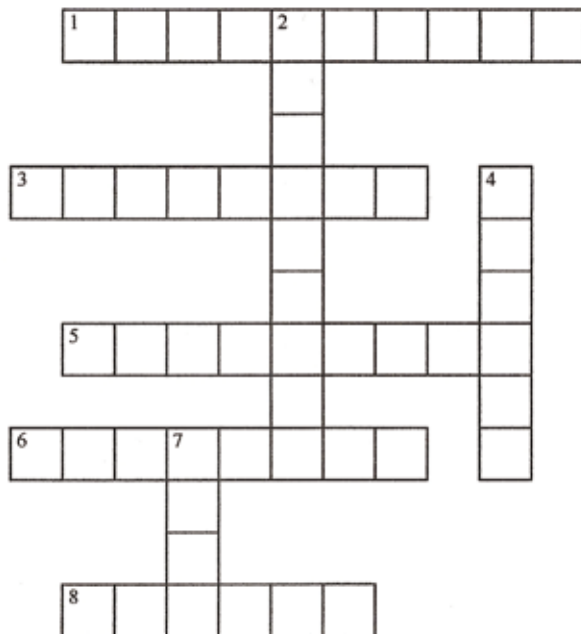
Més sobre orquestra i compositors: <http://www.nyphilkids.org/main.phtml>

Atrapasons: <http://www.tv3.cat/pprogrames/atrapasons/atraseccio.jsp>

PASSATEMPS

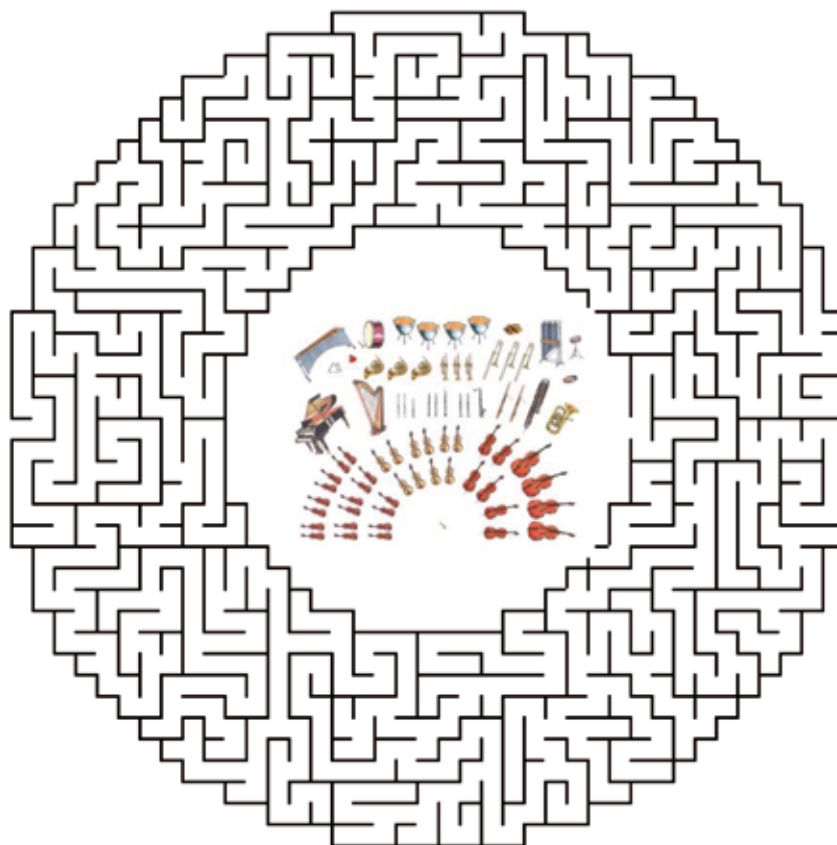
Gisela Torres

1. Resol el següent encreuat:

1. L'avi de la família de la corda fregada
2. Poden ser crescendos o disminuendos.
3. Protecció del guerrer o conjunt d'alteracions d'una tonalitat.
4. N'hi ha de blanques i de negres però no tenen res a veure amb el ritme.
5. Encara que tingui aquest nom, no obre la porta del sol.
6. Tan si és acústica com elèctrica, fa vibrar les cordes.
7. L'àvia de la família del vent-metall.
8. Pot ser dolça o travessera i a Hamelín encanta les rates.

Ajuda al director a trobar la seva orquestra:

*Si alguno alguna vez te preguntase:
"La música, ¿qué es?" ¿Mozart", dirías,
"es la música misma." Sí, el cuerpo entero
de la armonía impalpable e invisible,
pero del cual oímos su paso susurrante
de linfa, con el frescor que dan lunas y auroras,
en cascadas creciendo, en ríos caudalosos.*

*Desde la tierra mítica de Grecia
llegó hasta el norte el soplo que la anima
y en el norte halló eco, entre las voces
de poetas, filósofos y músicos: ciencia
del ver, ciencia del saber, ciencia del oír. Mozart
es la gloria de Europa, el ejemplo más alto
de la gloria del mundo, porque Europa
es el mundo.*

*Cuando vivió, entreoído en las cortes,
los palacios, donde príncipes y prelados
poder, riqueza detentaban nidos,
Mozart entretenía, como siempre ocurre,
como es fatal <que ocurra al genio, aunque
ya toque
a su cenit. Cuando murió, supieron todos:
cómo admiran las gentes al genio una vez
muerto.*

*De su tiempo es su genio, y del nuestro,
y de siempre.
Nítido el tema, preciso el desarrollo,
un ala y otra ala son, que reposadas
por el círculo oscuro de los instrumentistas,
arpa, violín, flauta, piano, luego a otro
firmamento más glorioso y más fresco
desplegasen súbitamente en música.*

*Toda razón su obra, pero sirviendo toda
imaginación, en sí gracia y majestad une,
ironía y pasión, hondura y ligereza.
Su arquitectura deshelada, formas líquidas
da de esplendor inexplicable, y así traza
vergeles encantados, mágicos alcázares,
fluidos bajo un frío rielar de estrellas.*

Fragment del poema de LUIS CERNUDA

“Mestre, l'estimo,
l'adorno, no puc viure
sense la seva música”

— Teresa Berganza, cantant d'òpera —

INGREDIENTS:

1.000 g de massa de croissant
300 g de crema pastissera
2 unitats de poma picada (varietat Golden)
100 g de panses de Corint
150 g de gotes de xocolata
150 g de nous picades
200 g de mermelada d'albercoc

ELABORACIÓ:

1. Estenem una gran capa de massa de croissant sobre el taulell de treball.
2. Estenem la crema pastissera i hi afegim la poma picada, la xocolata, les panses de Corint i les nous picades, ho enrotllem i formem les peces fent un tall al mig i entrellaçant-les.
3. Li donem una fermentació d'1 hora 30 minuts a 30 °C.
4. Ho coem a 180 °C entre 25 a 35 minuts.

Coca de Mozart

ELABORACIÓ:

1. Batem en un bol els rovells amb el sucre.
2. Hi afegim la farina prèviament tamisada amb el bicarbonat i el cacau alternat amb l'oli i l'aigua.
3. Ho posem en un motllo enfarinat i emmantegat.
4. Ho enforem a temperatura moderada 1 hora.
5. Ho deixem refredar, ho desmoltlem i ho tallem en capes.
6. Ho farcim amb crema de xocolata i mermelada.
7. Ho banyem amb la xocolata i hi escrivim amb el glaçat blanc el nom de Mozart.

INGREDIENTS:

3 rovells - 2 tasses de sucre
mòlt - 3 tasses de farina
leudant - 1 culleradeta de
bicarbonat de soda - 1 tas-
sa de cacau amarg - 1 tassa
d'oli de blat de moro - 1 tas-
sa i mitja d'aigua tèbia -
crema xantillà a la xocolata
- mermelada - xocolata -
glaçat blanc

